

ZADEVA Z LEVOM

STEFAN BOONEN & MELVIN

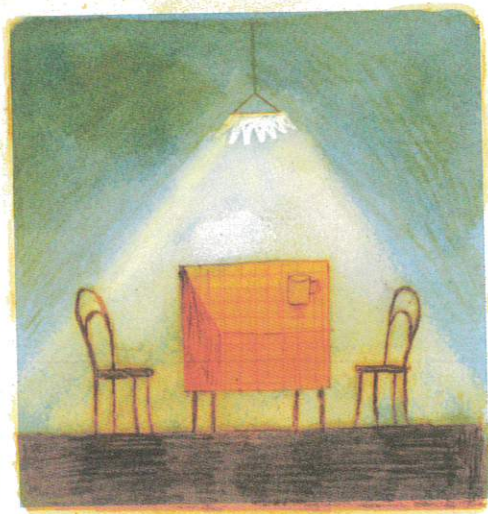
PREVEDLA STANA ANŽELJ

S

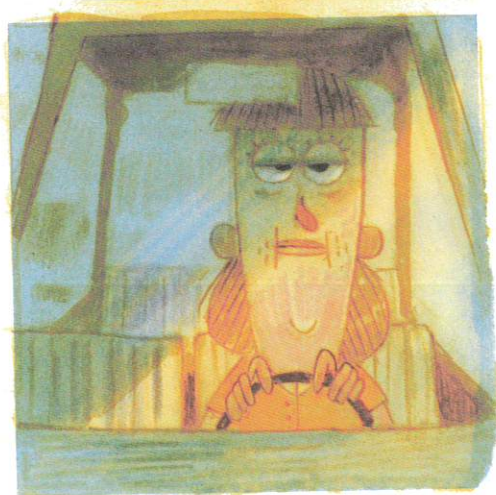
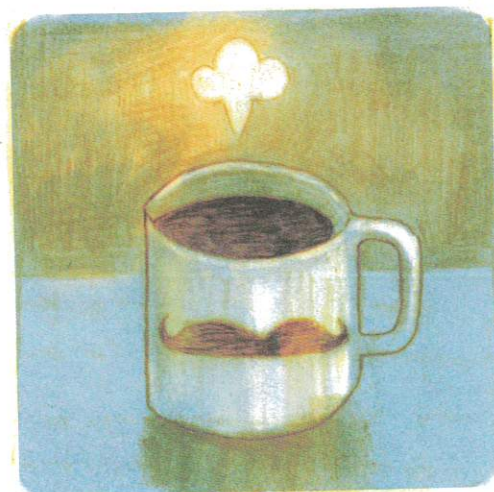
Nekega dne Leva ni bilo več.

Začelo se je že zjutraj.

Tisto sredo na mizi NI bilo krožnika. Zraven ni bilo listka.
Dobro jutro. Pa dober tek. Poljubček. Mami.

In mama mu NI pripravila sendviča.
Kot da je pozabila, da ima otroka.

“ŽIVIJO, RAMZES!”

Pes sosedu Boba ni
dvignil glave. Kot da ne ve,
kdo je Lev.

“HEJ, RAMZES.”

In Bobov pes je očitno
pozabil, da po navadi
trikrat zalaja.

Tudi v šoli Leva ni bilo več.

"KDO SI PA TI?" se je začudila učiteljica Marina.

"Lev," je odvrnil Lev. "Me ne poznate več?"

Učiteljica je odkimala. "NE, NE POZNAM TE."

Lev se je ozrl. Ves razred je strmel vanj. Nekateri so ga merili izpod čela, drugi strašno radovedno, tretji z nasmehom.

Vsi so ga gledali, kot da ga prvič vidiijo.

Lica so mu zagorela. "... V tej klopi sedim," je pokazal na tretjo vrsto. "Vedno zraven Tamare."

Učiteljica se je nasmehnila. "Ne, tisto mesto je prazno. Po mojem si zamešal šolo."

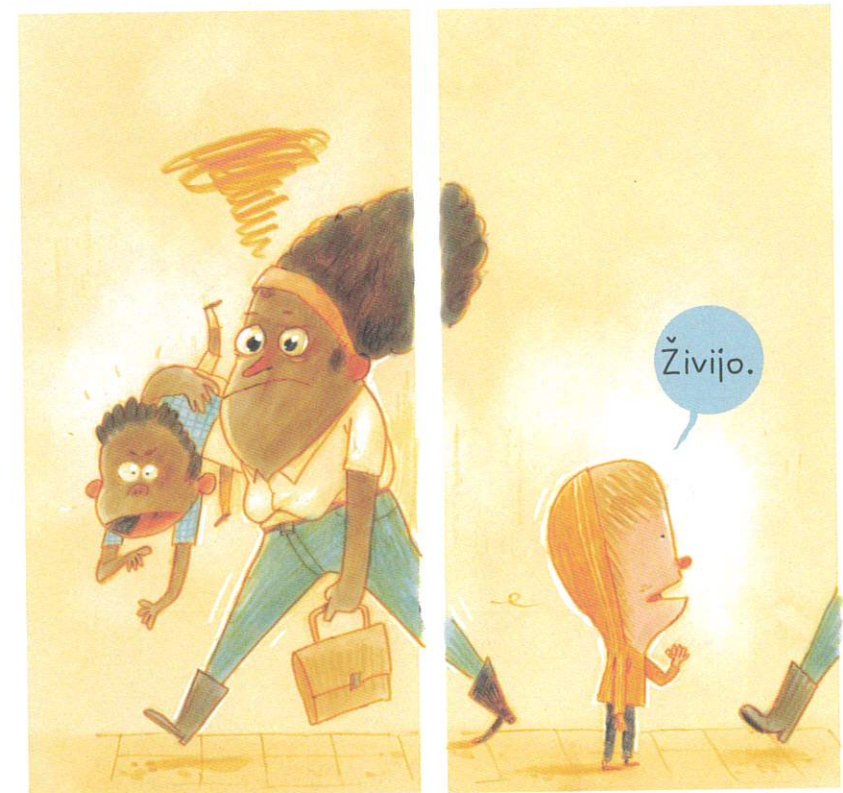
Je to možno? je premišljeval Lev, ko se je odpravil.
Obstal je pred vrati šolskega dvorišča.

Prepoznal je vse, kar je videl. Lesen glavni vhod, modre
črte na ploščicah, nadstrešek, zelena vrata od stranišč.
Pisarno gospoda Kune.

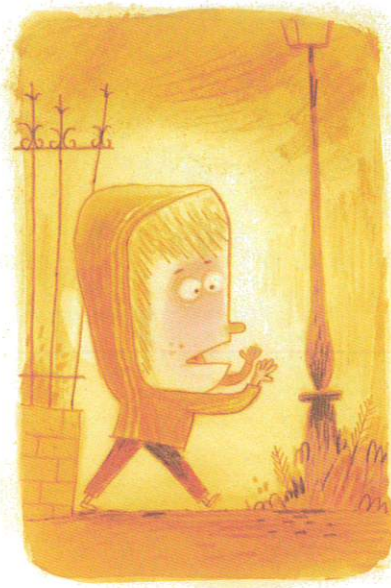
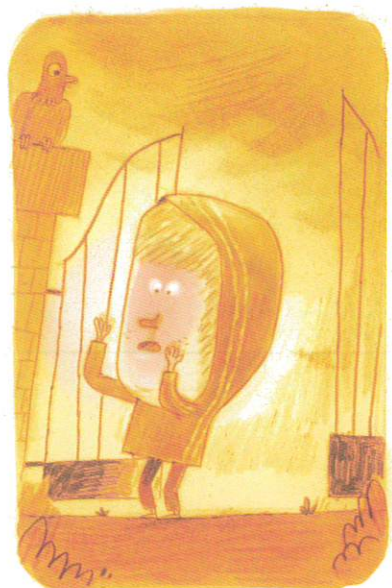
"NE! NOČEM ITI."

Prihajala je gospa, čez ramo ji je visel otrok. Lev ga
je poznal, bil je Ramon. Gospa je bila Ramonova
mama. Njen sin se je zmeraj upiral, a zaman.
Lev je dvignil roko v pozdrav.

Nobenega odgovora.
Ramon in njegova mama sta šla mimo, kot da je zrak.

Lev si je za vsak primer ogledal dlani, prste in zapestja.
Je mogoče postal prozoren?

Ne, ni.

Le kaj je z mano? je zaskrbelo Leva. Zadeva ga je izjemno užalostila. (Izjemno. Ta izraz je uporabljal njegov oče. Za dobre in slabe stvari. Očka se je lahko počutil izjemno dobro. Ali pa je bil izjemno raztresen.)

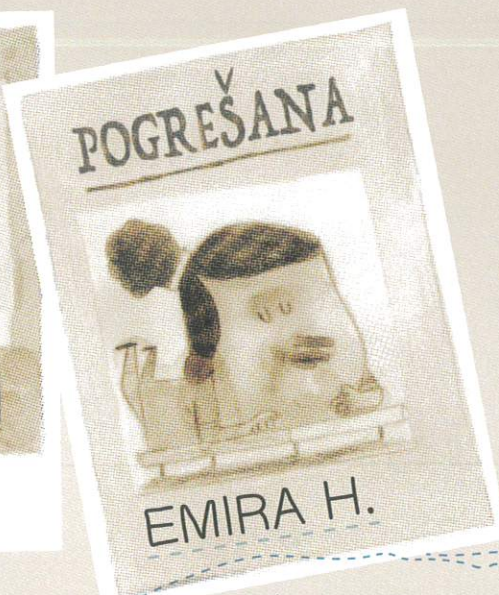
Ali. Je. Možno. Da. Je.
Lev. Kje. Obtičal?
Da je pomotoma
ostal v postelji
ali na stranišču?

Včasih krožijo take zgodbe.
Da je otrok pozabil
zlesti iz kleti, recimo.

POZABLJEN

Pozabil priti iz vrtn
lope. Ne mara šole.
18. 5. --> kličite 041253639

POGREŠANA

EMIRA H.

Pozabila vstati iz postelje.
Boji se vrtnja po nosu.
26. 6. --> trmasta@Hanc.si

IŠČE SE

PITO N.

Noče iz škatle za
čevlje. Ne hranite ga.
13. 10. --> info@drustvokletka.si

STE GA VIDELI?

LIONEL R.

Skrit od 4. decembra.
Mogoče nima nogavic.
Ne božajte ga. --> 0411/423369a7

Doma je Lev prebrskal kuhinjo in svojo sobo. Pogledal je
v delavnico, na konec vrta in na kosov prostorček.

Ni ga bilo
več niti v
kopalničnem
ogledalu.

Preveril je
v veliki omari
na hodniku.

Lev je imel vsega dovolj. Kje za božjo voljo tiči?

Sem jaz kriv? se je vprašal Lev.
So mi misli spet preveč švigale po glavi?

Od žvečilke in igranja skrivalnic do domače
naloge, od babice in vožnje s kolesom in domače
naloge in pošasti do šviga švaga.

Očka je menil, da bi moral
misliti bolj premočrtno.
Ne tako križemkražem!

“Nekega dne boš še glavo pozabil, Lev.”

Ta dan je torej prišel. Kako neumno.
Neumno na sto kvadratov. Upam, da
se bom hitro našel, je premišljeval Lev.

Kje naj se išče?
Mogoče v parku?

V njem se je nekoč že izgubil.
Bilo je na njegov četrti rojstni dan,
našla ga je mama.
Ampak zdaj ...

Levu se je zdelo, da je sam samcat na
svetu.

"Hm?" Na klopci pri visokem zidu je sedel možak. Oblečen v modre hlače in obut v čisto prevelike čevlje. Pri takih ljudeh mu je mama po navadi rekla: "Hitro mimo."

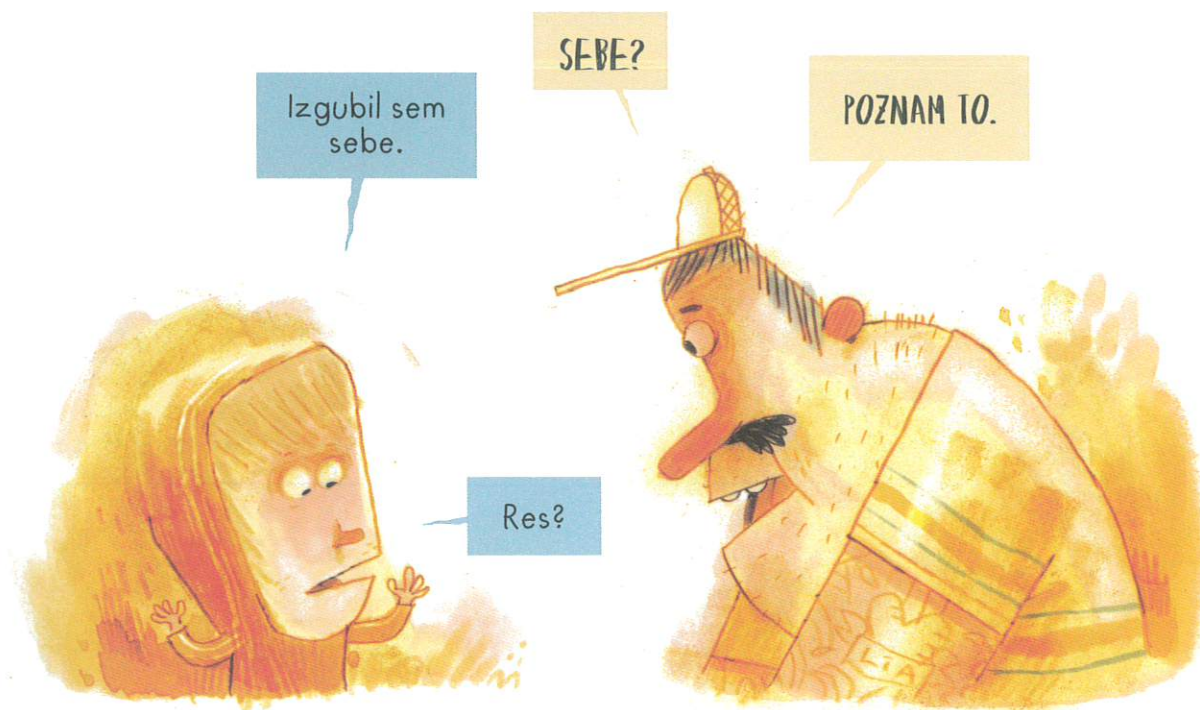
Lev se je ustavil. Možak je imel zašiljene brke, tisoč gub in obraz, porasel s strniščem. Oči so mu zakrivala goste obrvi.

"SI MORDA ZAŠEL?"
je vprašal možak.

Lev je odkimal.
"... Ne, ni to."

"AHA, KAJ PA JE?"

Možak je samo pokimal.

V senci za klopcu je stal nakupovalni voziček, v njem pa polno stvari. Odeje, dve steklenici, poškodovana knjiga, pleskarski valjčki, potapljaška dihalka, zelen plašč, mamutovi copati, topovska krogla, časopis, radio, zobna pasta.

"Ehm, gospod, kaj pa lahko naredim?" je vprašal Lev.

Možak je privzdignil eno obrv.

"KAJ TI PREDLAGAŠ?"

"Jaz ne vem."

Možak se je nasmehnil.

"IZGUBLJENO JE TREBA POISKATI."

Z veje na vejico je skakljala sinica ...

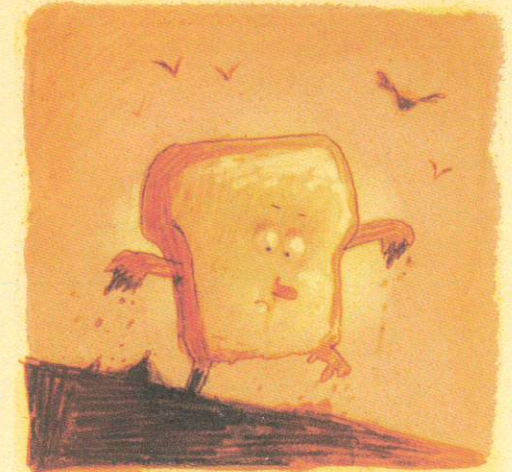
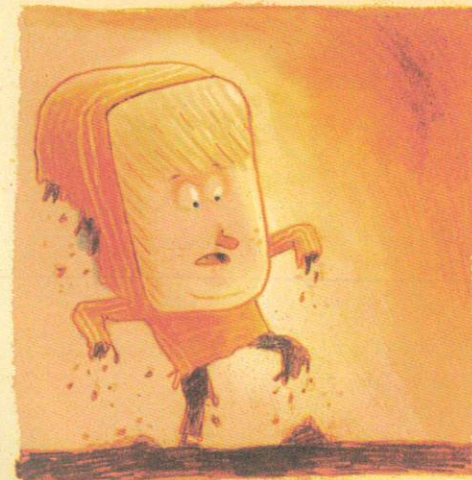
... v daljavi je ropotal tramvaj.

Možak se je zahehetal.
"TO JE ŽE NEKAJ,"
je rekel in sklenil dlani.
"KAKO SE JE ZGODILO?"

"Kaj?"
"IZGUBA – JE BILA
NENADNA, BOLJ ENA, DVE, TRI?
ALI JE BILA POSTOPNA,
KORAK ZA KORAKOM?"

"Nenadna," je izstrelil Lev. "Ko ..." Tuhtal je. Kako je že bilo včeraj? Ali predvčerajšnjim? Fant je povetil ramena in globoko zavzdihnil.

Je bilo morda tako, da se je po nesreči zdrobil?
Kot kos starega kruha, v kupček neštetihih drobtin?
Včasih se je tako počutil.

In da so te drobtinice potem pozobali ptiči?
... ENA, DVE, TRI! Nato pa odleteli. Gotovo kosi, ti neumni ptiči.

Visoko na modrem nebu je letalo risalo črto. Lev je potisnil roke v žepe. Naj počaka? Da se zadeva uredi sama? Ali ...

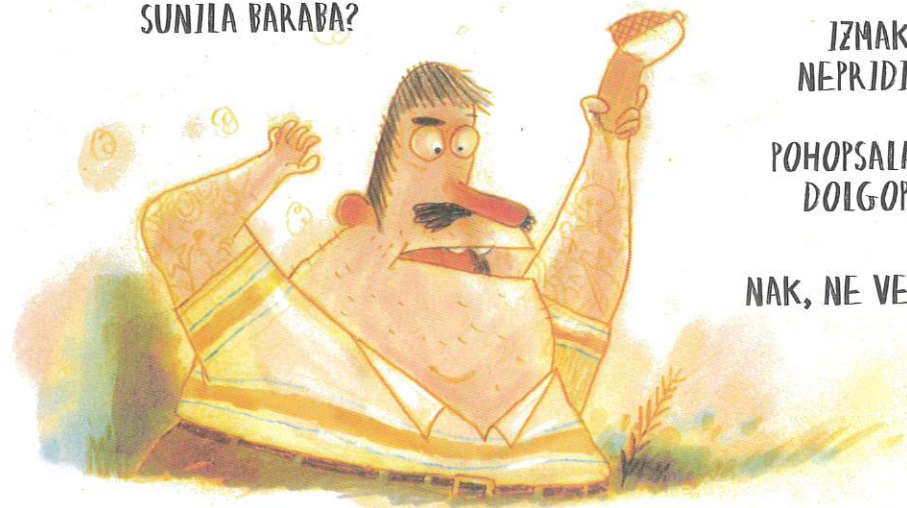

"Gospod," je tiho vprašal. "Bi me lahko kdo ukradel?"

"UKRADEL?" je ponovil možak in privzdignil obrvi.

"MISLIŠ, DA BI TE SUNILA BARABA?"

IZMAKNIL NEPRIDIPRAV?

POHOPSALA POŠAST DOLGOPRSTA?

NAK, NE VERJAMEN."

"JA, MOŽNO JE VSE," je pokimal možak in se popraskal po bradi.

"NEKOČ JE BIL SRCE, KI JE UKRADLO ŽENSKO."

"Prosim?"

Možak se je zasmel. "PARDON, RAVNO OBRATNO. ŽENSKA, KI JE UKRADLA SRCE."

"Aha?"

